

Editorial conjunt i pluralitat

Rafael Nadal,
director
d'El Periódico de
Catalunya

ENTRE LES CRÍTQUES MÉS

Entre les crítiques més injustes a l'editorial publicat conjuntament per dotze diaris catalans el dia 26 de novembre passat, en destaca la d'extreure d'aquesta iniciativa que estem davant un cas de falta de pluralitat en els mitjans escrits del país, davant un fenomen de pensament únic que és impropï d'una societat democràtica i oberta.

Si alguns dels que han esgrimit una desqualificació tan contundent es prenguessin la molèstia d'analitzar un dia qualsevol els quioscos catalans, contemplarien fins a quin punt és diferenciada l'opinió dels mitjans catalans en la coordenada esguerra/dreta i en la de nacionalisme/no nacionalisme.

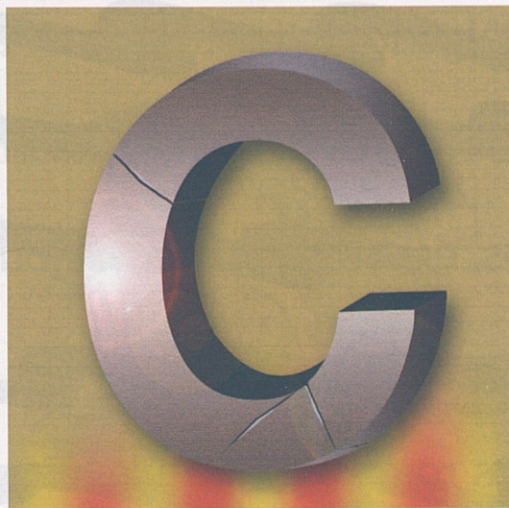
Però n'hi ha hagut prou que dotze capçaleres hagin trobat un mínim comú denominador en un assumpte crucial com és la llargament esperada sentència del Tribunal Constitucional

sobre l'Estatut perquè des de determinades tribunes, i no precisament tribunes minoritàries, s'hagi tornat a presentar de nou la premsa catalana com un instrument acrític i entregat al poder polític local.

Tot i que fa una certa mandra polemitzar amb col·legues que des de Madrid es mostren tan preocupats per la pluralitat de la societat catalana, convé assenyalar que en diaris que van publicar l'editorial s'han pogut llegir articles crítics amb la iniciativa.

Això és a reveure, en canvi, que als rotatius temorosos del pensament únic hi hagi hagut un sol pronunciament a favor del text acordat per dotze directors catalans davant un assumpte clamorós com és la trigança del Constitucional a eme-

tre sentència sobre una llei orgànica aprovada pel Parlament de Catalunya i per les Corts espanyoles –màxima expressió de la sobirania popular, segons l'ordenament constitucional vigent– i ratificat després pel poble català en una consulta que, és cert, va registrar una alta abstenció. Lamentablement, hem vist en els col·legues de Madrid molts insults, molts tòpics, moltes posicions prefixades

Jordi Tarragó

i molt pocs arguments.

Pel que fa a la presentació de l'editorial conjunt com un instrument de pressió sobre un poder independent de l'Estat com és el Tribunal Constitucional, seria absurd negar que l'article comporta una manifesta intenció d'influir.

La mateixa que expressa a través dels més de sis-cents editorials que un diari com el nostre publica al llarg de l'any.

Aquesta vocació de crear opinió no és, per cert, diferent de la dels diaris i cadenes de ràdio que gairebé cada matí donen per fet que l'Estatut de Catalunya és anticonstitucional. ¿És pressionar el Constitucional defensar que l'Estatut cohesiona mentre que, per contra, no ho és

dir que separa?

L'editorial publicat fa unes setmanes és, d'altra banda, un article d'opinió que, malgrat la importància intrínseca del gest, va néixer sense pretensions de manifest polític. Al contrari del que han sostingut alguns crítics amb aquesta iniciativa, la premsa escrita catalana –que com la de tot el món passa moments difícils– s'ha mostrat en aquest cas com un potent vehicle de confrontació democràtica de les idees.

L'enorme repercussió que en els àmbits polític i ciutadà va tenir la publicació del text desmenteix també els que teoritzen que la premsa en els formats actuals viu un moment crepuscular. Al contrari, en les redaccions, aquests dies, hem rebut diferents missatges de simpatia per un pronunciament conjunt que, en cap cas, aspira a suplir el legítim joc polític.

Aquesta reacció té a veure amb la sensació del carrer que els polítics s'han d'unir més davant les qüestions essencials –l'Estatut ho és– i que les batalles partidistes tenen els seus límits.

Això a part, les crítiques a la iniciativa dels dotze diaris –algunes d'insidioses, d'altres de respectuoses, però totes legítimes– no podran dissuadir-nos d'un principi elemental: els diaris tenim llibertat per expressar la nostra opinió sobre els temes més diversos i també

“¿És pressionar el Tribunal Constitucional defensar que l'Estatut cohesiona mentre que, per contra, i no ho és dir que separa?”

forma part d'aquesta llibertat impulsar iniciatives com la de fa unes setmanes o com la que cinquanta-vuit diaris del món sencer van fer a favor de la presa de mesures contra el canvi climàtic sense que ningú, per ara, hagi parlat de pensament únic.